

ere blevne til Besvær for de Mennesker, de leve iblandt. Nu ved man jo nok, at Menneskene ikke ere saa daarlige, som de kunde være, men ogsaa, at de heller ikke ere saa gode, som de burde være. Man kunde derfor tænke sig, at Skatteyderne vilde se skævt til en saadan Familie, der tilfældigvis blev forsørgelsesberettiget i Kommunen. Jeg tror, det vilde gaa bedst, hvis man lod Amtsfattiggasserne som hidtil bære Udgifterne. Det er navnlig det sidste Punkt, som jeg her har paapeget, der har saa stor Betydning for mig, at jeg nærernogen Betænelighed ved Lovforslaget, som det foreligger. Men, som sagt, jeg agter ikke at lægge det Hindringer i Vejen; saa stor Betydning tillægger jeg ikke det nævnte Punkt. Jeg har blot ikke villet undlade at udtale mine Betæneligheder i saa Henseende.

Schultz: Som hjemmehørende i Fredericia har jeg haft Lejlighed til at lære Forholdene inden for Fredericiainstituttet at kende. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at drøfte netop denne Sag med Inspektøren og de Lærere, som ere knyttede til Instituttet, og min Opfattelse af den er den, at den her foreslaaede Ordning vil være overordentlig praktisk. Jeg skal derfor, ligesom det er sket fra de fleste Sider, anbefale den Foranstaltning, som omhandles i § 1, og jeg vilde meget beklage, om den fremkomne Kritik af Bestemmelserne i § 2 skulde lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen.

Der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget en Udtalelse, jeg gerne vilde sige lidt om. Den lyder ganske kort saaledes: at den udskilte Del af Fredericia Institut henlægges til en større Landsby eller til Udkanten af en mindre landbrugsdrivende Købstad. Det forundrer mig noget, at man har kunnet fremkomme med en saadan Udtalelse, da man dog ved, at Fredericia er den Købstad, hvor der findes det største Landbrug i Danmark. Man skulde herefter synes, at netop Fredericia var et Sted, hvor det kunde være heldigt at lægge et saadant Institut. Jeg tror heller ikke paa, at just døvstumme Elever skulde være særlig kvalificerede til at beskæftiges ved Landbrug. Det heldigste vil vistnok være saa vidt muligt at anbringe dem ved saa-

danne Beskæftigelser som Skrædderi, Skomageri, Urmageri, Sadelmageri o. s. v. Det kan derimod neppe være rigtigt at anbringe dem ved Arbejde, hvor der anvendes Maskiner og lignende.

For øvrigt vil jeg gerne se Lovforslaget gennemført og anbefaler det paa det bedste.

Kofoed: Det er mig ikke ganske klart, i hvilken Grad Forslagets Bestemmelser i § 2 ville berøre Bornholm, og jeg vil derfor tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Punkt. Paa Bornholm høre jo Købstæderne under Amterne og bidrage til deres Fornødenheder. Da der nu her er Tale om en Fordeling af Udgifterne paa Landet og Købstæderne, idet der i § 2 staar, at for Landets Vedkommende betaler Opholdskommunen den ene Halvdel og Amtskassen den anden Halvdel, medens for Købstædernes Vedkommende hver enkelt Købstad selv afholder Udgifterne, er jeg ikke ganske klar over, hvorledes Forholdet vil blive paa Bornholm. Jeg antager nærmest, at det maa være Lovens Mening, at paa Bornholm, hvor altsaa Købstæderne høre under Amtskommunen, skulle de samme Regler gælde for Købstæderne som for Landet. Det er dog ikke ganske klart, og jeg skal i denne Sammenhæng henvide til et andet Tilfælde. Da vi for ikke lang Tid siden havde Loven om den kommunale Beskatning til Behandling her, henlede jeg Opmærksomheden paa, at det var tvivlsomt, hvorledes den 1½ Mill. Kr., der skulde ydes som Bidrag til Kommunerne, skulde fordeles for Bornholms Vedkommeude. Der skete dog ingen Forandring i Loven, og det har givet Anledning til nogen Tvivl og Uenighed og til, at der er stillet en Forespørgsel til Regeringen. Vi burde dog ved Affattelsen af Lovene søge at forebygge, at der opstod nogen Misforstaaelse. Jeg har ikke haft Lejlighed til at sætte mig ind i, hvorledes denne Bestemmelse vil komme til at virke paa Bornholm, og har blot villet henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed derpaa.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Det